

FULL PARROQUIAL

PARRÒQUIA SANTA MARIA D'OLESA DE MONTSERRAT

ÈPOCA III - ANY XIX - 18 D'OCTUBRE DE 2020

L'autopista cap al cel

Aquesta setmana hem viscut un fet bastant insòlit al Vaticà: la beatificació de Carlo Acutis, un jove italià que va morir amb 15 anys l'any 2006 per una leucèmia. És, per tant, el primer "millennial" en pujar als altars. De fet, molts ja els consideren patró d'Internet.

Però, perquè l'Església decideix beatificar-lo? La Santa Seu reconeix en ell un apòstol del segle XXI, que com qualsevol altre jove del seu temps, estava entregat a l'esport, la música i als animals. Però, a més, era un gran creient, catequista i feia de voluntari amb persones sense sostre. A tot això, s'uneix la seva passió per internet, creant projectes d'evangelització a través de la xarxa, com per exemple un material audiovisual sobre els miracles eucarístics. Ell mateix deia que l'eucaristia era "la meua autopista cap al cel".

A tot això, s'uneix l'altre requisit fonamental per a la beatificació. Se li atribueix el miracle d'haver intercedit en la curació d'un nen brasiler de 3 anys l'any 2013, que tenia una malaltia congènita al pàncrees.

El beat Carlo tenia molts amics de la seva edat i tenia el do d'atreure i ésser percebut com un exemple pels demés. A més, va saber viure la malaltia amb serenitat.

Permeteu-me que citi algunes frases que ell va dir:

"La tristesa és dirigir la mirada cap a un mateix, la felicitat és dirigir la mirada cap a Déu. La conversió no és altra cosa que desviar la mirada des de baix cap a dalt".

"De què serveix a l'home guanyar una batalla si no és capaç de vèncer les seves passions?"

"La santificació no és un procés de suma, sinó de resta. Menys jo per a deixar espai a Déu".

"La vida és un regal perquè mentre estem en aquest planeta, podem incrementar el nostre nivell de caritat. Com més alt sigui, més disfrutarem de l'Eterna Benvoluntat de Déu".

"El que realment ens farà més preciosos als ulls de Déu serà només la forma en què l'hem estimat i com hem estimat als nostre germans".

"Només els qui facin la voluntat de Déu seran realment lliures".

"Tothom neix com originals, però molts moren com a fotocòpies".

"El nostre objectiu ha de ser l'infinit, no l'infinit".

A vegades tendim a dir que l'Església no té un jove potent, que no hi ha renovació generacional. Potser en part és cert, però Déu, a vegades, ens envia senyals que no tot està perdut.

Esteve Fernández

Esteve Fernández García,
Rector d'Olesa de Montserrat.

LITÚRGIA I SANTORAL DE LA SETMANA

DISSABTE, 17 D'OCTUBRE (Lc 12, 8-12)

A l'hora de parlar, l'Esperit Sant us ensenyarà el que cal dir.

19:00 Missa vespertina del Diumenge XXIX. Capella de les Germanes Escolàpies.

19:00 Missa funeral. Col·lectiu Misteris. Parròquia.

Ints. Carlos Nomen.

DIUMENGE, 18 D'OCTUBRE DIUMENGE XXIX DURANT L'ANY (CICLE A) (Mt 22,15-21)

Retorneu al Cèsar això que és del Cèsar, i a Déu allò que és de Déu.

11.00 Missa major. Parròquia.

12:00 Missa funeral. Parròquia.

Ints. Josep Oriol Viñals.

DILLUNS, 19 D'OCTUBRE (Lc 12,13-21)

Tot això que volies guardar-te, de qui serà?

19.00 Missa. Capella de les Germanes Escolàpies.

DIMARTS, 20 D'OCTUBRE (Lc 12,35-38)

Feliços els criats que l'amo trobarà vetllant al moment de la seva arribada.

19.00 Missa. Capella de les Germanes Escolàpies.

DIMECRES, 21 D'OCTUBRE (Lc 12,39-48)

Tothom exigeix molt d'aquells a qui ha donat molt.

19.00 Missa. Capella de les Germanes Escolàpies.

DIJOUS, 22 D'OCTUBRE (Lc 12,49-53)

No he vingut a portar la pau, sinó la divisió.

19.00 Missa. Capella de les Germanes Escolàpies.

DIVENDRES, 23 D'OCTUBRE (Lc 12,54-59)

Vosaltres sabeu endevinar el temps per l'aspecte de la terra i del cel, i ara no endevineu quins moments esteu vivint?

19.00 Missa. Capella de les Germanes Escolàpies.

DISSABTE, 24 D'OCTUBRE (Lc 13,1-9)

Si no us convertiu, tots acabareu malament.

19:00 Missa vespertina del Diumenge XXX. Capella de les Germanes Escolàpies.

19:00 Missa funeral. Parròquia.

Ints. Maria Zuñeda Güell.

Presència de Déu

Déu és amb mi. En cada batec del meu cor; en l'aire que respiro, en la llum que veig entrar per una finestra mig oberta, o en aquella que intueixo o imagino allà fora. Déu m'acompanya sempre. L'únic que demano ara és ser-ne una mica més conscient.

Llibertat

Demano ser alliberat de les pors que em paralitzen. Sobretot de la por de donar-me sense reserves i de mostrar-me tal com sóc. Davant d'ell em trec les màscares que m'oprimeixen

Consciència

Prenc consciència de quan i com he estimat les últimes hores, els últims dies i les últimes setmanes. I és que per al cristià, com deia sant Joan de la Creu, "estimar és l'únic exercici".

Comentari de l'evangeli del diumenge XXIX durant l'any (cicle A)

Avui, se'ns presenta a la nostra consideració una "famosa" afirmació de Jesucrist: «Doneu al Cèsar el que és del Cèsar, i a Déu el que és de Déu» (Mt 22,21).

No entendríem bé aqueixa frase sense tenir en compte el context en que Jesús la diu: «els fariseus van planejar la manera de sorprendre Jesús en alguna paraula comprometedora» (Mt 22,15), i «Jesús és va adonar de la seva malícia» (v. 18). Així, doncs, la resposta de Jesús és calculada. En escoltar-la, els fariseus van quedar sorpresos, no se l'esperaven. Si clarament hagués anat en contra del Cèsar, l'haguessin pogut denunciar; si hagués anat clarament a favor de pagar el tribut al Cèsar, se n'haguessin anat satisfets de la seva astúcia. Però Jesucrist, sense parlar en contra del Cèsar, l'ha relativitzat: cal donar a Déu el que és de Déu, i Déu és Senyor fins i tot dels poders d'aquest món.

El Cèsar, com tot governant, no pot exercir un poder arbitrari, perquè el seu poder se li és donat en penyora; com els servents de la paràbola dels talents, que han de respondre davant del Senyor de l'ús del seu argent. En l'Evangeli de sant Joan, Jesús diu a Pilat: «No tindries cap poder sobre mi si no l'haguessis rebut de dalt» (Jn 19,10). Jesús no es vol presentar com un agitador polític. Senzillament, posa les coses al seu lloc.

La interpretació que s'ha fet a vegades de Mt 22,21 és que l'Església no s'hauria de "ficar en política", sinó només ocupar-se del culte. Però aqueixa interpretació és totalment falsa, perquè ocupar-se de Déu no és només ocupar-se del culte, sinó preocupar-se per la justícia, i pels homes, que són els fills de Déu. Voler que l'Església romangui en les sagristies, que es faci la sorda, la cega i la muda davant els problemes morals i humans del nostre temps, és prendre a Déu el que és de Déu. «La tolerància que només admet Déu com a opinió privada, però que li nega el domini públic (...) no és tolerància, sinó hipocresia» (Benet XVI). (Font: P. Antoni Pou, *monjo de Montserrat/evangeli.net*)

Aquesta setmana coneixem...

Sant Antoni Maria Claret

Va néixer a Sallent el 1807, en el si d'una família modesta de teixidors. Per continuar l'ofici familiar, el 1825 va anar a estudiar a Barcelona, on a l'escola de la Llotja de Mar va estudiar disseny tèxtil i idiomes. Mentre és a Barcelona, decideix abraçar la vida religiosa i el 1829 marxa a Vic, a estudiar al seminari. Va ser ordenat sacerdot el 13 de juny de 1835, a Solsona. El juliol de 1849 va fundar a Vic la Congregació dels Missioners Fills del Cor Immaculat de Maria, per a l'apostolat i les missions com a continuadora de la seva obra.

Nomenat per Pius IX arquebisbe de Santiago de Cuba, on hi va ser fins al 1857. Durant el seu ministeri episcopal desenvolupa una gran activitat missionera i social. Per a ajudar en l'educació, pensa de crear un nou institut religiós, ara femení, i juntament amb Maria Antònia París, funda la congregació de les Religioses de Maria Immaculada Missioneres Claretianes, que s'estableixen a Cuba el 1855.

El 1856 pateix un atemptat a Holguín. Poc després torna a la Península i és nomenat confessor de la reina Isabel II. Després de la Revolució de 1868, va exiliar-se amb la reina. Entre 1869 i 1870, va prendre part al Concili Vaticà I, on va donar suport al nou dogma de la infal·libilitat del papa. Ha de fugir com un delinqüent i refugiar-se al monestir cistercenc de Fontfreda. Als 63 anys, mor el 24 d'octubre de 1870. Les seves restes mortals es van traslladar a Vic el 1897. Va ser canonitzat per Pius XII el 5 de maig de 1950.

Que descansin en la pau del Senyor

Francisco Salinas Agüero, que morí el dia 2 d'octubre a l'edat de 37 anys.

Núria Margarita Torné Valentí, que morí el dia 5 d'octubre a l'edat de 92 anys.

Javier Benítez Ruiz, que morí el dia 7 d'octubre a l'edat de 80 anys.

Luis Jorge Vera, que morí el dia 8 d'octubre a l'edat de 83 anys.

“Fratelli tutti” en 100 cites (II)

L'encíclica del Papa Francesc per la fraternitat universal

16. És veritat que una tragèdia global com la pandèmia de la Covid-19 va despertar durant un temps la consciència de ser una comunitat mundial que navega en una mateixa barca, on el mal d'un perjudica a tothom. Recordem que ningú no se salva sol, que únicament és possible salvar-se junts.
17. Si tot està connectat, és difícil pensar que aquest desastre mundial no tingui relació amb la nostra manera d'enfrontar la realitat, prenent ser senyors absoluts de la pròpia vida i de tot el que existeix.
18. Passada la crisi sanitària, la pitjor reacció seria la de caure encara més en una febre consumista i en noves formes d'auto preservació egoista. Tant de bo que al final ja no siguin “els altres”, sinó només un “nosaltres”.
19. Els migrants no són considerats prou dignes per participar en la vida social com qualsevol altre, i s'oblida que tenen la mateixa dignitat intrínseca a qualsevol persona. (...) És inacceptable que els cristians comparteixin aquesta mentalitat i aquestes actituds, fent prevaler a vegades unes certes preferències polítiques per sobre de profundes conviccions de la pròpia fe.
20. Una persona i un poble només són fecunds si saben integrar creativament en el seu interior l'obertura als altres. Convido a anar més enllà d'aquestes reaccions primàries.
21. Les relacions digitals, que eximeixen del laboriós conreu d'una amistat, d'una reciprocitat estable, i fins i tot d'un consens que madura amb el temps, tenen aparença de sociabilitat.
22. Convé reconèixer que els fanatismes que porten a destruir als altres són protagonitzats també per persones religioses, sense excloure els cristians, que “poden formar part de xarxes de violència verbal a través d'internet i dels diversos fòrums o espais d'intercanvi digital”.
23. Asseure's a escoltar a l'altre, característic d'una trobada humana, és un paradigma d'actitud receptiva, de qui supera el narcisisme i rep l'altre, hi para esment, l'acull en el propi cercle.
24. En desaparèixer el silenci i l'escolta, convertint tot en teclejos i missatges ràpids i ansiosos, es posa en risc aquesta estructura bàsica d'una sàvia comunicació humana.
25. Un camí de fraternitat, local i universal, només pot ser recorregut per esperits lliures i disposats a trobades reals.
26. Destrossar l'autoestima d'algú és una manera fàcil de dominar-lo. Darrere d'aquestes tendències que cerquen homogeneïtzar el món, afloren interessos de poder que es beneficien de la baixa estima d'un mateix.
27. Una terra serà fecunda, un poble donarà fruit, i podrà engendrar el dia de demà només en la mesura que generi relacions de pertinença entre els seus membres, que creï llaços d'integració entre les generacions i les diverses comunitats que la conformen.
28. La recent pandèmia ens va permetre rescatar i valorar tants companys i companyes de viatge que, en la por, van reaccionar donant la pròpia vida (...) metges, infermers i infermeres, farmacèutics, treballadors dels supermercats, personal de neteja, cuidadors, transportistes, homes i dones que treballen per proporcionar serveis essencials i seguretat, voluntaris, sacerdots, religioses... van comprendre que ningú se salva sol.
29. Convido a l'esperança, que ens parla d'una realitat que està arrelada en el profund de l'ésser humà, independentment de les circumstàncies concretes i els condicionaments històrics en què viu.
30. En l'intent de buscar una llum enmig del que estem vivint, i abans de plantejar algunes línies d'acció, proposo dedicar un capítol a una paràbola dita per Jesucrist fa dos mil anys. Perquè, si bé aquesta carta està dirigida a totes les persones de bona voluntat, més enllà de les seves conviccions religioses, la paràbola s'expressa de tal manera que a qualsevol de nosaltres pot interpel·lar.
31. Jesús explica que hi havia un home ferit, tirat en el camí, que havia estat assaltat. Van passar diverses persones al seu costat, però van fugir, no es van detenir. Eren persones amb funcions importants a la societat, que no tenien en el cor l'amor pel bé comú. No van ser capaces de perdre uns minuts per atendre el ferit o almenys per buscar ajuda. Un d'ells es va detenir, li va regalar proximitat, el va curar amb les seves mans, va posar també diners de la seva butxaca i se'n va ocupar. Sobretot, li va donar alguna cosa que en aquest món ansiós regategem tant: li va donar el seu temps. Segurament ell tenia els seus plans per aprofitar aquell dia segons les seves necessitats, compromisos o desitjos. Però davant del ferit va ser capaç de deixar-ho tot a un costat, i sense conèixer-lo el va considerar digne de dedicar-li el seu temps.